

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Divi Avrelii Avgvstini Hippon. Episcopi Meditationes, Soliloquia et Manuale

Augustinus, Aurelius

Coloniae Agrippinae, 1649

Quomodo post nimios ploratus moestam animam consolatur Deus, 9

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54885)

teressem, cum beatissimis spiritibus gloriae conditoris assisterem, praesentem Dei vultum cernerem, nullo mortis metu tangerer, de perpetuae immortalitatis incorruptione securus gauderem, & scienti omnia conjunctus omnem ignorantiae caecitatem amitterem: terrena cuncta parvipenderem, convallem lachrymarum istam intueri vel reminisci ulterius non dignarer; ubi vita laboriosa, vita corruptibilis, vita omni amaritudine plena, vita domina malorum, ancilla inferorum.

3. Quam humores tumidant, dolores extenuant, ardores exsiccant, aëra morbidant, esca inflant, jejunia macerant, joci solvunt, tristitia consumunt, sollicitudo coarctat, securitas hebetat, divitiae jactant, paupertas dejicit, juvenus extollit, senectus incurvat, infirmitas frangit, mœror deprimit; diabolus insidiatur, mundus adulatur, caro delectatur; anima excæcatur, totus homo conturbatur. Et his tot & tantis malis mors furibunda succedit; vanisque gaudiis ita finem imponit, ut cum esse desierint, nec fuisse putentur.

C A P V T IX.

Quomodo post nimios ploratus mœstam animam consolatur Deus.

1. **S**ed quas laudes, quasve gratiarum actiones, tibi referre valeamus, Deus noster; qui nos etiam inter has tantas mortalitatis nostrae ærumnas non desinas consolari mira visitatione gratiae tuae? Ecce me miserum

ferum multis mœroribus plenum, dum vitæ meæ finem timeo, dum peccata mea confidero, dum iudicium tuum formido, dum mortis horam cogito, dum supplicia tartari horreo; dum opera mea, qua districtione & discussione à te pensentur, ignoro, dum quo sine illa clausurus sim, penitus nescio.

2. Cumque hæc & alia multa mecum sub corde retracto, consolaturus ades solita pietate Domine Deus, & inter has querelas nimiosque ploratus ac profunda cordis suspiria assumis mœstam & anxiam mentem super alta juga montium, ad areolas usque aromatatum, & collocas me in loco pascuæ, secus rivulos dulcium aquarum; ubi præparas in conspectu meo mensam multiplicis apparatus, quæ fatigatum spiritum repauset, & corde triste lætificet: quibus tandem refocillatus deliciis, multarum miseriarum mearum oblitus, levatus super altitudinem terræ, in te vera pace quiesco.

CAPVT X.

De dulcedine divini amoris.

1. **A**mo te Deus meus, amo te, & magis atque magis amare te volo. Da mihi, Domine Deus meus, speciose præ filiis hominum, ut desiderem te, ut amem te quantum volo, & quantum debeo. Immensus es, & sine mensura debes amari; præsertim à nobis, quos sic amasti, sic salvasti, pro quibus tanta & talia fecisti.

2. O amor, qui semper ardes, & nunquam extingueris! dulcis Christe, bone Iesu,